

ልዑል እግዚአብሔር፡

የዛሬ ኹለት ሽህ ዐሥር ዓመት፡

በታኅሣሥ አንድ ቀን፡

ባለሚሉን መልአክ፡ ቅዱስ ገብርኤልን፡

ወደቅድስቲቱ ኢትዮጵያዊት ድንግል ማርያም ልኮ፡"ወናሁ

ትፀንሲ! ወትወልዲ ወልደ!

ወትሰምይዮ ስም፡ 'ኢየሱስ!'"

ማለትም፡

"እነሆ፡ ትፀንሻለሽ! ወንድ ልጅንም ትወልጃለሽ!

ስሙንም፡ 'ኢየሱስ' ትይዋለሽ!"

ሲል፡ በተናገረው አምላካዊ ቃሉ፡

**"ታላቁን መለኮታዊና ትስብእታዊ የዘለዓለም
ምሥራች!"**

ለፍጥረተ-ዓለሙ ላሰማባት፡

ለዚች፡ ለጳጊ (ጄቪ)ኛዋ

የእግዚአብሔራችን ኢየሱስ መሲሕ በዓለ-ትስብእት፡

እና

ታኅሣሥ ፯ ቀን ለሚውለው፡

ለእግዚአብሔራችን ድንግል ማርያም፡ የፀንሰቷ በዓል፡ በያለንበት፡

እንኳን፡ በደኅና አደረሰን!

ሰለ"ምሥራቹ!"

ልዩ መግለጫና ማሳሰቢያ!

እስከ፪ሺህኛው የምሥራቅ ዘመን ድረስ በነበረው፡ በ፩ኛው "ሺህ ዓመት" ውስጥ፡ በጥልቁ፡ ተዘግቶበት ከቆየበት፡ የመለኮት እስራት፡ በ፪ሺ [በ፳፫] ዓመተ ምሥራቅ፡ ለጥቂት ጊዜ የተፈታው ዲያብሎስ፡ እነሆ፡ አኹን፡ በነጻነት እየሠራ እንደሚገኝ፡ በይፋ ይታወቃል። ከዚህ የተነሣ፡ይህ "ምሥራቅ!"፡ ዛሬ፡ ከኹለት ሺህ የምሥራቅ ዓመታት በኋላ፡ በዚህ፡ በ፪ሺህኛው ዐሥረኛው ዓመት ላይ፡ እንደገና፡ እንደአዲስ፡ ሊቀርብና ሊገለጽ፡ ሊነገርና ሊደመጥ፡ ሊጻፍና ሊነበብ፡ እጅግ አስፈላጊ ኾኗል።

አዎን! ይኸው "ምሥራቅ!"፡ በአካሉና በባሕርይ፡ በግብሩና በፍሬያማነቱ፡ የማይለወጥ፡ ያው አንዱ፡ ራሱ፡ የጥንቱና የመሠረቱ፡ የመጀመሪያውና ዘለዓለማዊው ቢኾንም፡ ዛሬ የሚቀርብበት መልክና የሚገለጽበት ይዘት፡ በቀደመው ዓይነት ሊኾን አይችልም። እንደዚያ ሊኾን የማይችልበት ምክንያት፡ ያ፡ የቀደመው "ምሥራቅ!"፡ የተነገረውና የተደመጠው፡ ኋላም፡ የተጻፈውና የተነበበው፡ የሐሰቱ አባት፡ ዘንድው ዲያብሎስ፡ በእስራት የብረት ወህኒ ውስጥ ተዘግቶበት በተጋዘበት ዘመን ሲኾን፡ ይኸኛው፡ የዛሬው "ምሥራቅ!" ግን፡ የሚነገረውና የሚደመጠው፡ ከዚያም፡ የሚጻፈውና የሚነበበው፡ ይኸው፡ የክፋቱ አበጋዝ፡ እባቡ ዲያብሎስ፡ እንደመለኮታዊው ቃል፡ ከእስራቱ በተፈታበት ጊዜ በመኾኑ ነው።

ሰለዚህ፡ የዚህ ዓመቱ "ምሥራቅ!" አቀራረብና አገላለጽ፡ የሚገመገመው፡ በአኹኑ ጊዜ፡ ሰፍኖ ከሚታየው፡ የሰዎች ከኾነችው፡ ከዛሬዬቱ "ዘመናዊት ኢትዮጵያ" እና እርሷ ካፈራችው፡ ከዘመኑ ትውልዷ፡ እንዲሁም፡ ከመላው ሰብአዊ የዓለም ኅብረተሰብ፡ ከፍጥረተ-ዓለሙ ኹኔታና ይዘታ አንጻር፡ ያለውን ትክክለኛ አግባብነት በማሳየት ይኾናል።

እንግዲህ፡ ይህንኑ፡ የዛሬውን "ምሥራቅ!"፡ ከዚህ አስቀድመን፡ በኅዋ-ሰሌዳችን ዋና ገጽ ላይ፡ በመጽሐፍም ዐትመን ባወጣነው ልዩ መልእክት፡ገላልጸንና አብራርተን አቅርብነዋልና፡ አኹንም፡ በዚያው፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያዊነት ሃይማኖታችን መንፈስ ኾናችሁ፡ በአትኩሮትና በማስተዋል እንድትመለከቱት ጋብዘናችኋል።

"በዓለ-ትሱብእት" እና "ብሥራተ-ገብርኤል" በሚሉ ስያሜዎች፡
 ታኅሣሥ ፩ ቀን የሚውለው፡
 የእግዚአብሔራችን፡ የኢየሱስ መሲሕ፡ የፅንሰቱ በዓል፡
 ታኅሣሥ ፯ ቀን ከሚውለው፡
 ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ከተፀነሰችበት ቀን መታሰቢያ ጋር፡
 በታላቅ ሓሄትና በፋሲካ ዝግጅት፤ በእኩለ ሌሊት በሚፈጸም ቅዳሴ፡
 የሚከበርበት ሥርዓተ-ጸሎት።

ምንባብ:-

ገላ. ምዕ. ፱፥ ቁ. ፩-፯፤
 ፩ኛ ዮሐ. ምዕ. ፱፥ ቁ. ፯-፲፭፤
 ሓዋ. ምዕ. ፲፫፥ ቁ. ፲፮-፳፫።

ምስባክ:-

መዝ. ፻፴፩፥ ቁ. ፲፫-፲፬፤

እስመ ኃረያ እግዚአብሔር ለጽዮን፤
 ወአብደራ፡ ከመ ትኩሮ ማኅደሮ፤
 ዛቲ ይእቲ፡ ምዕራፍዩ ለዓለም።

እግዚአብሔር፡ ጽዮንን መርጧታልና፤
 ማደሪያውም ትኾነው ዘንድ ወደታልና፤
 ይህች፡ ለዘለዓለም፡ ማረፊያዬ ናት!" አለ።

ወንጌል:-

ሉቃ. ምዕ. ፩፥ ቁ. ፳፮-፴፰።

ፍሬ ቅዳሴ

ቅዳሴ ማርያም።

+ + +

የበዓለ-ትሰብእት አጭር ዝማሬ

አማን፡ በአማን፡ አማን፡ በአማን! (፪ ጊዜያት)

መንክር፡ ስብሐተ ትሰብእቱ! (፪ ጊዜያት)

መንክር፡ ስብሐተ ትሰብእታ! (፪ ጊዜያት)

ትርጉም

ዕፁብ ነው! ድንቅ ነው! እውነት፡ በእውነት! (፪ ጊዜያት)

የቃል ሥጋ መኾን፡ በድንግል ሰውነት፡ (፪ ጊዜያት)

የምሥራች ሰላምታ

በዚህ በዓልና ከዚህ ቀን ጀምሮ፡ እስከበዓለ-አስተርእዮቱና ጥምቀቱ ድረስ፡

ኪዳናውያንና ኪዳናውያት፡

እርስ በርሳቸው፤ የሚለዋወጡት የምሥራች ቃል፡-

"ተፈጸመ ትሰብእት፡ በማርያም ድንግል!"

"በብሥራተ-ገብርኤል፡ ዜናዌ ቃል!"

ማለትም፡

"የመለኮት ሰው መኾን፡ ተፈጸመ በማርያም ድንግል!"

በአብሣሪው ገብርኤል፡ የምሥራች ቃል!"

እንዲሁም

"ዮም ፍሥሐ ኮነ!"

በእንተ ትሰብእቱ፡ ለእግዚእነ፡ ወሰላምነ ኢየሱስ መሲሕ!"

ማለትም፡

"ዛሬ፡ ታላቅ ደስታ ኾነ!"

እግዚአብሔራችንና ሰላማችን ኢየሱስ መሲሕ፡ በሰውነት ተፀንሷልና!"

"ዮም ፍሥሐ ኮነ!"

በእንተ ትሰብእታ፡ ለእግዚእትነ፡ ወለመድኃኒትነ ድንግል ማርያም!"

ማለትም፡

"ዛሬ፡ ታላቅ ደስታ ኾነ!"

እግዚአብሔራችንና መድኃኒታችን ድንግል ማርያም፡ በሰውነት ተፀንሷልና!"

መግቢያ

"ናሁ፡ ድንግል ትፀንስ! ወትወልድ ወልደ! ወይሰመይ ስሙ፡ 'አማኑኤል!' ዘበትርጓሜሁ፡ 'እግዚአብሔር ምስሌኑ!"

"እነሆ! ድንግል ትፀንሳለች፤ ወንድ ልጅንም ትወልዳለች፤ 'እግዚአብሔር፡ ከእኛ ጋር ነው!' የሚል ትርጉም ባለው፡ 'አማኑኤል!' በሚልም ስም ይጠራል።" ተብሎ የተነገረው ትንቢት ይፈጸም ዘንድ፡ እግዚአብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ልጇን ወዳጇን፡ እግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ መሲሕን፡ በሰውነት የመውለዷንና የእርሱን፡ በዚህ ዓለም የመገለጡን ተስፋ፡ ነቢያት፡ በጽኑ ጉጉትና ናፍቆት፡ በጾም ተጠምደው፤ በጸሎትም ተመሥጠው፡ ይጠባበቁ እንደነበሩ ይታወቃል።

እኒያ ቅዱሳንና ቅዱሳት ነቢያት፡ በዚህ መልክ፡ አጽንተው የፈጸሙትን፡ ያንን፡ የሱባኤ ትጋሃቸውን በማዘከር፡ እኛ የዛሬዎቹ ወራሾቻቸው የኾንነው፡ ባለዕድሎች ኪዳናውያንና ኪዳናውያት የኢትዮጵያ ልጆች፡ ያን፡ የትንቢታቸውና የተስፋቸው ፍጻሜ የኾነውን ጊዜ፤ ይኸውም፡ እርሱን፡ እግዚአብሔር ወልድ ሕፃን ኢየሱስ መሲሕን፡ እናቱ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ከመፅነሷ በፊት፡ ያሉትን፡ ፲፭ [ዐሥራ-አምስት] ቀናት፡ "ጾመ-ነቢያት፤ የነቢያት ጾም" ብለን፡እንጾማቸዋለን። የዚህም ጾም፡ መነሻው፡ ኅዳር ፲፮ ቀን ኾኖ፡ በኅዳር ፴ ቀን ያበቃል። (ኢ.ሳ. ፯፥ ፲፬። ማቴ. ፩፥ ፳፪-፳፫።)

ኅዳር ፲፮ ቀን ተጀምሮ፡ ኅዳር ፴ ቀን በሚያበቃው፡ በዚህ፡ በ"ጾመ-ነቢያት" ቀዳሚ አብሣሪነት፤ መንገድ ጠራጊነትና በር ከፋችነት፡ ነፍሳዊው፤ ሥጋዊውና መንፈሳዊው የንስሐ መሰናዶና የበዓል ዝግጅት ተከናውኖለት የሚከበረው ቀጣዩ በዓል፡ "በዓለ ትስብእት" ነው።

ይህ ታላቅ በዓል፡ ታኅሣሥ ፩ ቀን ከሚውለው፡ ከ"ኢየሱስ መሲሕ ዕለተ-ትስብእት" ተነሥቶ፡ ታኅሣሥ ፯ ቀን በሚውለው፡ በ"እግዚአብሔር እም፡ ድንግል ማርያም፡ ዕለተ-ፅንሰት" በኩል ዐልፎ፡ ታኅሣሥ ፴ ቀን፡ "የጥምቀት ከተራ" ተብሎ፡ በዋዜማው፡ የጋድ ጾም እስከሚዘከርበትና ጥር ፩ ቀን እስከሚውለው፤ እስከበዓለ-ጥምቀት ድረስ ባሉት፡ የወሩ ሳምንታት ውስጥ፡ በሐሄት መልክና በፋሲካ ይዘት የሚከበሩትን ንኡሳን በዓላት፤ ከኹሉም በላይ፡ በፍጹሙ የብቅዓት ቅድስና ደረጃ የሚታሰበውን፡ በልማድ፡ "ጾመ ማርያም" የሚባለውን፤ በእውነታው ግን፡ "ህላዌ ማርያም" የኾነውን የህልውና ርእዮትና ዓለም ያካትታል።

በልማድ፡
"ጾመ-ማርያም" የሚባለው ዘይቤ፤
በእውነታው፡
"ህላዌ ማርያም" ስለመኾኑ።

በልማድ፡ "ጾመ-ማርያም" የሚባለው ዘይቤ፡ በእውነታው ሲታወቅና ሲታይ፡ "ህላዌ-ማርያም" ኾኖ ይገኛል። አዎን! "ጾመ-ማርያም"፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በሰብአዊው የነፍስና የሥጋ፡ የመንፈስም አካላቷና ባሕርያቷ፡ አካሄዱ የፈጸመችውን ጾም ሳይኾን፡ በዚያን ጊዜ የነበረችበትን፡ የሕያው አኗኗርን ኹኔታ ገልጾ የሚያሳየው ህልውናዋ ነው።

ይኸውም፡ ራሷ፡ እግዝእተብሔር እም የኾነችው፡ የእግዚአብሔር ወልድ እናት፡ ጥንት በሌለው ቅድምና፡ በመለኮትነት የወለደችውን፡ ይህንኑ መለኮታዊ ልጇን፡ አኹን ደግሞ፡ በኋለኛው የፍጹም ሕይወት፡ በሰውነት ለመውለድ፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን በተዋሐደችበት የትስብእት ማሕፀኗ፡ እግዚአብሔር ወልድን፡ ፀንሳው ሣለች፡ ለ፱ ወሮች ከ፩ ቀኖች፡ የነበረችበት የተዋሕዶ ህላዌዋ፡ ከፍጹምነት የብቅዓት ማዕርግ የደረሰ ኾኖ፡ በመንበረ-ጸባዖት፡ ቅድስት ሥላሴነቷ እና በኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥትነቷ፡ ያለችበት፡ የመጨረሻው መለኮታዊና ትስብእታዊ አኗኗር፡ እውን ኾኖ መታወቁና መረጋገጡ ነው።

ከዚህ የተነሣ፡ በዘልማድ፡ "ጾመ-ማርያም" የሚል ስያሜ የተሰጠውን ጾም፡ እግዝእተብሔር እም፡ ድንግል ማርያም የጾመችው፡ "የመንፈስ ጾም" በተባለበት የመጨረሻው የፍጹምነት ደረጃው፡ "በመንፈስ ነው!" ቢባልም፡ ያ፡ "የመንፈስ ጾም"፡ ከ"ሥጋ ጾም" እና ከ"ነፍስ ጾም" የተለየ ኾኖ፡ የመጨረሻውን መለኮታዊና ትስብእታዊ ሕያው አኗኗርን አረጋግጦ የሚያሳውቅና የሚያሳይ እንጂ፡ እንደ"ሥጋ ጾም" እና እንደ"ነፍስ ጾም"፡ የጾም ሥርዓት የተካኸደበትና የተፈጸመበት አለመኾኑ ሊታወቅ ይገባል።

እኛም፡ ይህንኑ፡ በዘልማድ፡ "ጾመ-ማርያም" የሚባለውን፡ የህልውና ርእዮትና ዓለም፡ አኹን፡ ልንኖረውና ልናሳልፈው የሚገባን፡ "በነፍስና በሥጋ፡ ሊጾምበትም፡ ላይጾምበትም ይቻላል!" የሚለውን ሃይማኖታዊ መርሕ በመከተል፡ እንደእርሷ፡ እንደእግዝእተብሔራችን ድንግል ማርያም፡ በዚህ "የመንፈስ ጾም" በኾነውና በሚባለው ደረጃ ይኾናል!" ማለት ነው።

ይህም የሚኾነው፡ በቅጥር ፲፫/፳፻፳ቱ መለኮታዊ የዐዋጅ ቃል ውስጥ፡ "የዓመቱ አጽዋማትና በዓላት።" በሚለው ንዑስ ርዕስ፣ በ፲፯ኛው አንቀጽ ላይ፡ "በአጠቃላይ፡ ከመለኮታዊውና ትስብእታዊው ፅንሰት፣ እንዲሁም፡ አስተርጓሚ [መግለጥ] እና የሰማያዊ ፍልሰት ምሥራች የተነሣ፡ በታኅሣሥ ፴ ቀን ከሚጀምረው የአንዲት ዕለት ገሀድ [የጥምቀት ዋዜማ ጾም] በቀር፡ ከታኅሣሥ ፩ እስከጥር ፴ ቀን ድረስ ያሉትንና እነዚህን ተከታታይ የመታሰቢያ በዓላት ያካተቱትን፡ ዕለታት የምታከብሩዎቸው፡ ያለጾም፡ በፋሲካ የሐሄት ሥርዓት ይኾናል።" የሚለውን መመሪያ በመከተል ነው።

የጾምን ነገር በሚመለከት፡-

የጾም ነገር፡ እዚህ ላይ ከተነሣ ዘንድ፡ የዚህን የጾም ምግባር፡ ሐተታና ማብራሪያ፡ "ጾም"ን በሚመለከት በተጻፉት፡ የመጻሕፍታችን ክፍሎችና የኅዋ መልእክቶቻችን አርእስት ውስጥ እናገኛቸዋለንና፡ እነርሱን መመልከቱ ይጠቅመናል። ከእነዚያ ሐተታዎችና ማብራሪያዎች መካከል፡ አንዱ፡ እዚህ ላይ፡ እንደሚከተለው ተጠቅሷልና፡ እዩት፡-

ጾም፡ በየግላችን የምናካኪደውን ዓይነት ብቻ ሳይኾን፡ ማኅበራዊውም ዓይነት ቢኾን፡ በግል ምርጫና ውሳኔ፡ ለየግላችንና በየግላችን የምንፈጽመው ሃይማኖታዊ ምግባር ስለመኾኑ፡ በንቡረ-እድ ኤርምያስ ከበደ ወልደ-ኢየሱስ በተዘጋጀው፡ "ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት" በሚለው፡ በ፩ኛው መጽሐፍ፡ በሚበቃ ተብራርቷልና፡ ካስፈለገ፡ እርሱን ማንበቡ፡ በበለጠ ይረዳል።

ነፍስ፡ ወደክፋት ከሚያዘነብሉት፡ ከራሷና ከሥጋዋ ፈቃዳት፡ ራሷን ጠብቃና ተቆጣጥራ፡ የመንፈስን የፍቅር ምዕዳን ተቀብላ እንድትፈጽም የሚያስችላት፡ ታላቁ አምላካዊ ኃይሏ፡ ረቂቁ የጾም ምግባር ሲኾን፡ ይኸው ጾም፡ በሦስት ባሕርያትና ማዕርጋት ተገልጾ፡ በሕያውነት ሲሠራ ይኖራል። ይኸውም፡- "የሥጋ ጾም"፣"የነፍስ ጾም" እና "የመንፈስ ጾም" ተብሎ ማለት ነው።

የመጀመሪያው ማዕርግ፡ የሥጋ ጾም ነው፤ እርሱም የሚካኼድበት፡ የራሱ መልክና ይዘት አለው፤ ይህን ባሕርዩን የሚያሳየውን እውነታ፡ እንዲህ በሚሉ ቃላት መግለጥ ይቻላል፡-

ነፍስ፡ በራሷ ምርጫና ውሳኔ፡ ሥጋ፡ መልካም ለኾነው፡ ለእግዚአብሔራዊው ፈቃድ እንዲገዛ፡ መመሪያዋን አስተላልፋለች፡ እርሱም፡ በተፈጥሮአዊው ግዴታውና ፈቃደኛነቱ፡ ያን መመሪያዋን ተቀብሎ፡ በተግባር እየፈጸመ ለመኾኑ፡ የምታረጋግጥበት ረቂቅ ኃይል፡ የሥጋ ጸም ጸጋዋ ነው፤ በዚህ፡ [በሥጋ ጸም] አማካይነት፡ ነፍስ፡ ሥጋዋን፡ ባሕርያዊ ፈቃዱ ከኾነው፡ ከሙብልና ከመጠጥ፡ ከሌላውም አስገዳጅ ፍላጎቱ ሳይቀር፡ በፈቃዱ እንዲታቀብ በማስቻል፡ ለመንፈስ ፈቃድ እንዲያድር ታደርገዋለች።

በዚህ ዓይነቱ እውነተኛ ጸም፡ የነፍስ፣ የሥጋና የመንፈስ ፈቃዳት፡ አንድ ይኾናሉ። የጸም፡ ብቸኛውና መሠረታዊ ዓላማው፡ የአንድ ሰብአዊ ፍጡር አካላትና ባሕርያት ለኾኑት፡ ለእነዚህ፡ ሦስት የተለያዩ ፍላጎቶች፡ የስምምነት ውሕደትን ማስገኘት ስለኾነ፡ ያ ጿሚ ግለሰብ፡ በዚህ የሥጋ ጸም ምክንያት፡ በውስጡ፡ ሰላምን አግኝቶ፡ "ለቀዳማዊው ፍጹምነት" ይበቃል።

የዚህ ጸም፡ ግልጽ የኾነው መለያ ምልክቱ፡ ሥጋ፡ ተፈጥሮአዊው በኾነው ግዴታው፡ ከነፍስ ባገኘው መመሪያ፡ የጸምን ጥቅም ዐውቆ፡ ለራሱ ደኅንነት ሲል፡ ራሱን፡ በጸም ቋጥጥር ሥር ማዋልን፡ በፈቃዱ ተቀብሎ መፈጸሙ ነው። ይህም፡ ከጌቱ የዓመት አጽዋማት መካከል፡ ፩ዱ የኾነውን፡ ሕማማትን ጭምር ባካተተው፡ ሁዳዴን በመሰሉት የጸም ወራት፡ እየተካኸደ የሚከናወነውን የጸም ዓይነት፡ በምሳሌነት ብንወስድ፡ ምንነቱንና ጠቃሚነቱን፡ በቀላሉ ልንረዳ ይቻላል። ይህ፡ "የሥጋ ጸም" ይባላል።

ኹለተኛው ማዕርግ፡ የነፍስ ጸም ነው፤ እርሱም የሚካኸድበት፡ የራሱ መልክና ይዘት አለው፤ ይህን ባሕርዩን የሚያሳየውን እውነታ፡ እንዲህ በሚሉ ቃላት መግለጥ ይቻላል፡-

ሥጋ፡ የመጀመሪያው ማዕርግ በኾነው፡ በራሱ [የሥጋ] ጸም አማካይነት፡ ነፍስ ወደበቃችበት፡ ረቂቅ ደረጃ፡ ራሱን፡ እንዲህ፡ ከፍ ስላደረገ፡ የረቡዕና ዓርብ ጸም እንኳ በሌለበት፡ በልቅ የሙብልና መጠጥ ብሎት፡ ተገቢ ፍላጎቱን፡ በነጻነት እያረካ፡ የፋሲካውን ወራት፡ ያለጸም፡ ከነፍስና ከመንፈስ ጋር፡ በልዩ ደስታ ያሳልፋል።

ነፍስ፡ ሥጋዋን ብቻ ሳይኾን፡ በይበልጥና በቅድሚያ፡ ራሷን ጭምር፡ መልካም ለኾነው፡ ለእግዚአብሔራዊው ፈቃድ፡ ያስገዛች መኾኗን፡ ማረጋገጥ ይኖርባታል።

ይህም፡ ነፍስ፡ "ክፉ የኾነውን ኹሉ ከማሰብ፤ አስባም ከኾነ፡ ወዲያው፡ በቅጽበታዊ ንስሐ፡ ራሷን ያጸደቀች፤ ያም ካልኾነ፡ ክፉ የኾነውን ኹሉ አስባ ከመናገርና ከማድረግ፡ ራሷን ተቆጣጥራ የገታች፤ ያተረፈችም መኾኗን፡ ለራሷ ማረጋገጥ አለባት!" ማለት ነው። ይህን እውነታ የምታረጋግጥበት ረቂቅ ኃይል፡ ይኸው፡ የነፍስ ጾም ጾጋዋ ነው፤ በእርሱ [በነፍስ ጾም] አማካይነት፡ ራሷን ብቻ ሳይኾን፡ ሥጋዋን ጭምር፡ ባሕርያዊ ፈቃዱ ከኾነው፡ ከሙብልና ከመጠጥ፤ ከሌላውም ፍላጎቱ እንኳ ሳይቀር፡ በፈቃዱ እንዲታቀብ በማስቻል፡ ለመንፈስ ፈቃድ እንዲያድር ልታደርገው እንዳልተሳናት ይታወቃል።

እንደዚሁ ኹሉ፡ ይህችው ነፍስ፡ ራስዋን፡ "ክፉ የኾነውን ኹሉ ከማሰብ፤ አስባም ከኾነ፡ ወዲያው፡ በቅጽበታዊ ንስሐ፡ ራሷን ለማጽደቅ፤ ያም ካልኾነ፡ ክፉ የኾነውን ኹሉ አስባ ከመናገርና ከማድረግ፡ ራሷን ተቆጣጥራ ለመግታት፤ ለማዳንም እንደሚቻላት እርግጥ ነው።

የትንሣኤው ወራት፡ እንዲህ፡ የሥጋ ጾም የሌለበት በመኾኑ፤ በዚህ ዓይነቱ የፍሥሐ ጊዜ፡ የነፍስ፤ የሥጋና የመንፈስ ፈቃዳት፡ በከፍተኛ መጠን፡ አንድ ይኾናሉ። የጾም፡ ብቸኛውና መሠረታዊ ዓላማው፡ የአንድ ሰብአዊ ፍጡር አካላትና ባሕርያት ለኾኑት፡ ለእነዚህ፡ ሦስት የተለያዩ ፍላጎቶች፡ የስምምነት ውሕደትን ማስገኘት ስለኾነ፡ ያ፡ ጿሚው ግለሰብ፡ በዚህ ዓይነቱ የነፍስ ጾም ምክንያት፡ በውስጡ፡ ከፍተኛ ሰላምን አግኝቶ፡ አኹን፡ "ለማዕከላዊው ፍጹምነት" ይበቃል።

የዚህ ጾም መለያ ምልክቱ፡ ሥጋ፡ በገዛ ፈቃደኝነቱ ጭምር ከተቀበለው፡ ከሥጋዊው የጾም ቀጥጥሩ በመፈታት፡ የሙብልና የመጠጥ ነጻነትን እንደመቀዳጀቱ መጠን፡ ነፍስም፡ በዚያን ጊዜ የምታሰበው፤ የምትናገረውና የምታደርገው ኹሉ፡ ከክፉው ኹሉ የነጻ፡ መልካሙ የእግዚአብሔሩ ብቻ የመኾኑ እውነታ ነው። ይህም፡ ከሌሎቹ አጽዋማት በኋላ፡ በሚከተሉት በታላላቁ በዓላት ሰሞን ከሚደረጉት የፋሲካ ሓሄት ሳምንታት መካከል፡ ለምሳሌ፡ ከትንሣኤ፡ እስከበዓለ መንፈስ ቅዱስ በሚዘልቀው፡ በሰባቱ ሳምንታት ውስጥ እየተካኸደ የሚከናወነውን የፍስክ ህልውና ይመለከታል። ይህ፡ "የነፍስ ጾም" ይባላል።

ሦስተኛው ማዕርግ፡ የመንፈስ ጾም ነው፤ እርሱም የሚካኸድበት፡ የራሱ መልክና ይዘት አለው፤ ይህን ባሕርዩን የሚያሳየውን እውነታ፡ እንዲህ በሚሉ ቃላት መግለጥ ይቻላል፡-

"ነፍስ" የተባለችው፡ ዋናዋ የሰውነት አካልና ባሕርይ፡ በምርጫዋና በውሳኔዋ፡ የምታስበውና የምታጸድቀው፤ የምትናገረውና የምታደርገው ሹሉ፡ ከክፉው ሹሉ የነጻውን፡ መልካሙን የእግዚአብሔሩን ብቻ በሚኾንበት ጊዜ፡ ህልውናዋ የሚቀጥለው፡ ክፋትና ጥፋት፡ 'ኃጢአት' የተባለው ሐሰትና ሞትም ተወግደው፡ እንግዲህ ወዲህ በማይገኙበት፤ ነገር ግን፡ በእነርሱ ቦታ፡ ዘለዓለማዊው የትንሣኤ ሐሣትና የሰንበት ተድላ በሰፈነበት፡ በመጨረሻው የመንፈስ ቅዱስ የብቅዓት ሕይወት ውስጥ ስለሚኾን፡ በዚያ የመንፈስ ሕይወት ውስጥ፡ መጸምም፡ አለመጸምም፤ መብላትም፡ አለመብላትም፡ አስፈላጊነቱ ይቀራል። ይህም፡ በዚያን ወራት፡ ለመብላት፤ ወይም፡ ላለመብላት፤ ማለትም፡ ከኹለት፡ አንዱን፤ ወይም፡ ኹለቱንም ለመፈጸም ኾነ፡ ላለመፈጸም፡ ይፈቀዳል ማለት ነው።

መጸምም፤ መብላትም በሌለበትና በማያስፈልግበት፡ በዚህ ዓይነቱ ነጻ የጸም ወራት፡ የነፍስ፤ የሥጋና የመንፈስ ፈቃዳት፡ ፈጽመው፡ አንድ ይኾናሉ።

የጸም፡ ብቸኛውና መሠረታዊ ዓላማው፡ የአንድ ሰብአዊ ፍጡር፡ አካላትና ባሕርያት ለኾኑት፡ ለእነዚህ፡ ሦስት የተለያዩ ፍላጎቶች፡ የስምምነት ውሕደትን ማስገኘት ስለኾነ፡ ያ፡ ጁሚው ግለሰብ፡ በዚህ ዓይነቱ የመንፈስ ጸም ምክንያት፡ በውስጡ፡ ፍጹም ሰላምን አግኝቶ፡ አኹን ደግሞ፡ "ለፍጹማዊው ፍጹምነት" ይበቃል።

የዚህ ጸም መለያ ምልክቱ፡ ለመብላት፤ ወይም፡ ላለመብላት፤ ማለትም፡ ለመጠም፤ ወይም፡ ላለመጠም፡ ነፍስ፡ ፍጹም የመምረጥና የመወሰን፤ የማድረግም ነጻነት ያላት መኾኑ ነው።

ይህም፡ ከዓመቱ ታላላቅ በዓላት የፋሲካ ሐሣት በኋላ፡ ተያይዘው ከሚቀጥሉት አጽዋማት መካከል፡ ለምሳሌ፡ ከታኅሣሥ ፩ እስከጥር ፴ ቀናት ድረስ ከሚካኸደው፡ ከእናቲቱ ቅድስት ድንግል ማርያምና ከተወዳጁ ልጇ ከኢየሱስ መሢሕ፡ የትስብእት እና የጥምቀት [የአስተርእዮ] በዓላት፡ የፋሲካ ሐሣት በኋላ፡ በሚቀጥለው፡ "ጸመ ማርያም" በተባለው እና ደግሞም፡ ከበዓለ መንፈስ ቅዱስ ማግሥት ጀምሮ፡ እስከሐምሌ ፳ ቀን ድረስ 'ጸመ-ሐዋርያት' ተብሎ፡ በሚዘልቀው ወራት ውስጥ፡ ኪዳናውያንና ኪዳናውያት፡ በመንፈሳዊው የብቅዓት ህልውናቸው በሚመሠጡበት ጊዜ፡ በመጠምም ኾነ፤ ባለመጠም፡ የሚፈጽሙት የጸማቸው ዓይነት ነው። ይህ፡ "የመንፈስ ጸም" ይባላል።

ከዚህ "የመንፈስ ጾም" የምንነት ትርጓሜ የተነሣ፡ እኛም፡ ይህን፡ በዘልማድ፡ "ጾመ-ማርያም" የሚባለውን፡ የህልውና ርዕዮተኛና ዓለም፡ ከላይ፡ ቀደም ብሎ እንደተገለጸው፡ "በነፍስና በሥጋ፡ ሊጾምበትም፤ ላይጾምበትም ይቻላል!" የሚለውን ሃይማኖታዊ መርሕ በመከተል፡ እንደእርሷ፡ እንደእግዝእተ-ብሔራችን ድንግል ማርያም፡ በዚህ የመንፈስ ደረጃ ሹነን፡ ልንኖረውና ልናሳልፈው እንዲገባን፤ እንዲቻለንም ስለተደረገልን፡ በታኅሣሥ ፩ ቀን ከምናከብረው፡ ከወልድ-እግዚአብሔር ኢየሱስ መሲሕ ዕለተ ትስብእት አንሥተን፤ ታኅሣሥ ፫ እና ፯ ቀናት የምናዘክራቸውን፡ የእግዝእተ-ብሔር እም፡ ሕፃን ድንግል ማርያምን በአተ-መቅደስ እና ፅንሰት፤ እንዲሁም ጥር ፩ ቀን የሚውለውን፡ በዓለ-ጥምቀትን እና ጥር ፯ ቀን የሚታሰበውን፡ የአስተርእዮ-ቅድስት ሥላሴን በዓል፤ ደግሞም፡ ጥር ፳፩ ቀን የሚከበረውን፡ "አስተርእዮ" የሚባለውን፡ የፍልሰታ ለማርያምን በዓል ዐልፈን፡ የሦስቱ ዕለታት የኢትዮጵያ በዓል ማብቂያ እስከሆነው፡ እስከጥር ፴ ቀን ድረስ ያለውን፡ የኹለት ወራት ጊዜ፡ በሥጋችንና በነፍሳችን፤ በመንፈሳችንም፡ በፍጹም የፋሲካ ዝግጅትና ሓሄት፤ ፍቅርና ሰላም እናሳልፈዋለን።

ዕለተ-ትስብእት።

"ትስብእት"፡ "ቃል፡ ሥጋ ኮነ! ቃል፡ በተዋሕዶ፡ ሥጋ ሾነ!" ወይም፡ "'ቃል' የተባለው፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በተዋሕዶ፡ ሰው ሾነ!" ማለት ነው።

አዎን! "ትስብእት"፡ እግዚአብሔር፡ በተዋሕዶ፡ ሰው የመኾኑ ትንቢት፡ የተፈጸመበት፤ ምስጢሩም፡ የተገለጸበት፡ የመለኮት፡ ዕውቀት ድንቅ ሥራ ነው፤ ባጭሩ፡ የ"ምስጢረ-ሥጋዌ" ሌላው ስሙና ገጽታው ነው!" ሊባል ይቻላል።

የ"ትስብእት" ትርጉም፡ እንዲህ በሚል፡ በአንድ ዐረፍተ-ነገር ይጠቃለላል፡- በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ቀዳሚ ግብር፡ እግዚአብሔር እም የተዋሐደቻት፡ ኢትዮጵያዊቷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ያለሰብአዊ ወንድ ዘር፡ በድንግልናዋ፡ ከእግዚአብሔር አብ፡ በሰውነት የወለደችው፡ እግዚአብሔር ወልድ፤ እርሱም፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ በምስጢረ-ተዋሕዶ፡ "ከኹለት አካላት፡" ማለትም፡ "ከመለኮትና ከሰውነት አካላት፡ አንድ አካል፤ ከኹለት ባሕርያት፡" ማለትም፡ "ከመለኮትና ከሰውነት ባሕርያት፡ አንድ ባሕርይ ሾነ!" ማለት ነው። (ዮሐ. ምዕ. ፩።)

በእውነተኛውና በትክክለኛው፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊ ሥርዓት፡ ታኅሣሥ ፩ ቀን የሚውለው "ዕለተ-ትስብእት"፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በሊቀ-መላእክት ቅዱስ ገብርኤል፡ የምሥራች ቃል፡ እግዚአብሔራችንን ኢየሱስ መሲሕን፡ የፀነሰችባት ዕለት ዕለት ናት።

በዚች ዕለት፡ እግዚአብሔር፡ በመልኩ ለፈጠረው የሰው ዘር ያዘጋጀው፡ ይህ ታላቅ ቸርነቱ፡ ይፈጸምባት ዘንድ ወድዶ፡ በነፍሷም፣ በሥጋዋም፣ በመንፈሷም፡ ራሷን፡ ለዚህ የንጽሐ ባሕርይ ክብር አብቅታ ስለተገኘች፡ በመረጣት፡ በዚችው ቅድስት ድንግል ዘንድ፡ የኾነውንና የተደረገውን ድንቅ ነገር፡ ዝክረ-ነገሩ፡ ሲወርድ ሲዋረድ በደረሰን፡ እንዲህ በሚለው የትውፊት ቃል እንጀምርላችኋለን፡-

"ናሁ ድንግል ትፀንሲ! ወትወልድ ወልደ! እነሆ! ድንግል ትፀንሳለች! ወንድ ልጅንም ትወልዳለች!" ተብሎ፡ በነቢያት የተነገረው ትንቢት፡ የሚፈጸምበት ጊዜ ሲደርስ፡ ማለትም፡ የ፳፯፻ ዓመተ ኰነኔ ዘመን ሲፈጸም፡ እግዚአብሔራችን፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ "ውኃ ስትቀዳ" ይላል፤ "በቤተ ዮሴፍም" ይላል፤ "በቤተ-መቅደስም" ይላል፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ **'ትፀንሲ! ትፀንሻለሽ!** አላት።

"ይህ እንደምን ነው?" ቢሉ፡ ኹሉም ተደርጓል። ከኢትዮጵያውያት ወገኖቿ ደናግል ጋራ፡ ውኃ ልትቀዳ ኼዳ፡ ስትመለስ፡ የተጠማ ውሻ ስላገኘች፡ ከቀዳቸው ውኃ ቀንሳ፡ አጠጣቸው። 'ርኅርኅተ-ልብ' ያሰኛት፡ አንዱ ምግባርዋ፡ ይህ ነው። በዚህ ጊዜም፡ ዐብረዋት ከነበሩት ደናግል መካከል፡ አንዳንዶቹ፡ 'እኅቴ! ይህን ያህል ርኅራኄ፡ እንዴት ነው? «በዚህ ወራት፡ አምላክ፡ ከድንግል ይወለዳል! ይባላል፤» ከአንቺ ይኾን?» አሏት።

"ወዲያው፡ መልአኩ ተገልጦ፡ **'ትፀንሲ! ትፀንሻለሽ!** አላት። ዝም ብላ ኼደች። ከቤት ደርሳ፡ ውኃውን ስታወርድ፡ መልአኩ እንደገና፡ **'ትፀንሲ! ትፀንሻለሽ!** አላት። 'ይህ ነገር ደጋገመኝ! እስኪ፡ ከቤተ-መቅደስ ኼጄ ልረዳው!' ብላ፡ ከእነዚህ ወገኖቿ ደናግል ጋራ፡ ተካፍላ፡ እያስማማች የምትፈትለው፡ ሓርና ወርቅ ነበር፤ ያን ይዛ፡ ወደቤተ-መቅደስ ኼደች። በቤተ-መቅደስ ተቀምጣ፡ ሓርና ወርቁን እያስማማች ስትፈትል፡ አኹንም እንደገና፡ **'ትፀንሲ! ትፀንሻለሽ!** አላት።

ይህን ያላት፡ ይህ መልአክ ማነው? ይህ ነገር ከመኾኑ፡ ከስድስት ወራት በፊት፡ ካህኑ ዘካርያስ፡ በቤተ-መቅደስ፡ እያገለገለ ሣለ፡ ሚስቱ ኤልሣቤጥ፡ መጥምቁ ዮሐንስን፡ የምትፀንሰ ስለመኾኗ፡ ከእግዚአብሔር ዘንድ፡ የመጣለትን መልእክት ያበሠረው መልአክ ነው።

መልአኩ፡ ይህን ምሥራች፡ ለዘካርያስ ሲነግረው፡ ዘካርያስ፡ የመልአኩን ቃል በመጠራጠሩ፡ "አነ ውእቱ ገብርኤል፡ ዘእቀውም ቅድመ እግዚአብሔር! ተፈኖኩ ጎቤከ፤ እንግርክ፤ ወእዜኑ፡ ዘንተ። ይህችን ምሥራች፡ እነግርህ ዘንድ የተላከሁት እኔ፤ በእግዚአብሔር ፊት የምቆመው ገብርኤል ነኝ!" ያለው፡ ሊቀ-መላእክት ነው።

ይኸው መልአክ፡ ይህን ምሥራች፡ ለዘካርያስ ነግሮት፡ ኤልሣቤጥ ከፀነሰች፡ ከስድስት ወራት በኋላ፡ በዚች ዕለት ደግሞ፡ ለድንግል ማርያም፡ በቤተ-መቅደስ ተገልጦላት፡ በሦስተኛው ጊዜ፡ እንዲህ ሲል አበሠራት፡- "ወናሁ ትፀንሲ! ወትወልዲ ወልደ! ወትሰምዪዮ ሰሞ፡ 'ኢየሱስ!' ውእቱ ዐቢይ፤ ወይሰመይ፡ 'ወልደ-እግዚአብሔር ልዑል።' ወይሁብ እግዚአብሔር አምላክ፡ መንበረ-ዳዊት አቡሁ፤ ወይነግሥ፡ ለቤተ-ያዕቆብ ለዓለም፤ ወአልቦ ማኅለቅት ለመንግሥቱ።

"እነሆ ትፀንሻለሽ! ወንድ ልጅንም ትወልጃለሽ! ስሙንም፡ 'ኢየሱስ' ትዩዋለሽ! እርሱ፡ ታላቅ ነው፤ 'የልዑል እግዚአብሔር ልጅ' ይባላልም። እግዚአብሔር አምላክ፡ የአባቱን፡ የዳዊትን ዙፋን ይሰጠዋልም፤ በያዕቆብ ቤትም ላይ፡ ለዘለዓለም ይነግሣል፤ ለመንግሥቱ፡ መጨረሻ የለውምም።"

በዚህ የምሥራቹ ቃል፡ እግዚአብሔር አምላክ፡ ከእርሷ፡ ከእግዝእተብሔር ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ሰው ሾኖ የመወለዱን ምስጢር፡ ከእግዚአብሔር መንግሥት ምንነት ጋር፡ አብራርቶ አሳወቃት።

እርሷም፡ "እፎኑ ይከውነኒ ዝንቱ፡ እንዘ ኢየአምር ብእሴ? እፎኑ ይከውነኒ? ወንድ ስለማላውቅ፡ ይህ፡ እንዴት! እንዴት! ሊኾንልኝ ይችላል?" ብላ መልሳ፡ በልቧ ያለውን፡ የእውነት ጥያቄ አቀረበችለት። ድንግል ማርያም፡ ይህን ጥያቄ፡ ለመልአኩ ማቅረቧ፡ ተጠራጥራው አይደለም፤ "እኔ፡ ይህን ነገር፡ እንኳንስ ላደርገው፡ ስለማላስበውም፡ እንደምን ሊኾን ይችላል?" ስትለው ነው።

መልአኩም፡ "መንፈስ እግዚአብሔር ቅዱስ፡ ይመጽእ ላዕሌኪ፤ ወኃይለ ልዑል ይጸልለኪ፤ ወዘኒ ይትወለድ እምኔኪ፡ ቅዱስ ውእቱ፤ ወይሰመይ፡ ወልደ-እግዚአብሔር ልዑል። ወናሁ ኤልሣቤጥነ፡ እንተ እምአዝማድኪ፡ ይእቲኒ ፀንሰት፤ ወረከበት፡ ወልደ፤ በልህቃቲሃ፤ ወበርስአቲሃ። ወናሁ፡ ሳድስ፡ ዝንቱ ወርኅ፡ ለእንተ ይብልዋ፡ 'መካን!' እስመ አልቦ ነገር፡ ዘይሰአኖ ለእግዚአብሔር።

"መንፈስ ቅዱስ፡ በአንቺ ላይ ይመጣል፤ የልዑልም ኃይል ይዋሓድሻል፤ ስለዚህም፡ ከአንቺ የሚወለደው እርሱ፡ ቅዱስ ነው፤ 'የልዑል እግዚአብሔር ልጅ' ይባላልም።

"እነሆ! ከዘመዶቻችሁ መካከል፡ አንዱ የኾነችው ኤልሳቤጥም እንኳ፡ በዚህ፡ በላቀ የዕርጅና ዕድሜዎ፡ ወንድ ልጅን ፀንሳለች፤ 'መካን!' ትባል ለነበረችው፡ ለእርሷ፡ ይህ፡ ስድስተኛ ወርዎ ነው፤ ለእግዚአብሔር፡ የሚሳነው ነገር የለምና!" የሚለውን፤ ሌላ ጥያቄ ሊያስከትል የማይችለውን አጥጋቢ ምላሽ ሰጣት።

እርሷም፡ ከዚያ በኋላ፡ ወዲያ ወዲህ የማያሰኘውን፡ ይህን፡ መልአካዊ መልስ ስላገኘች፡ አፍአዊውና ውሳጣዊው ሹለንተናዎ ረከቶ፡ ወዲያው፡ "ነየ አመተ-እግዚአብሔር! ይኩነኔ፡ በከመ ትቤለኒ! እነሆኝ! የእግዚአብሔር አገልጋይ [ገረድ]! እንዳልኸኝ ቃልህ ይኹንልኝ!" ብላ፡ መለኮታዊውን መልእክት ለመቀበል፡ ፍጹም ዝግጁነቷንና ቀርጥ ፈቃደኝነቷን፡ ለሰማያዊው መልእክተኛ አሳወቀችው።

ልክ፡ በዚች ዕለት፤ ከዕለቷም፡ ይህን ቃሏን፡ ከልቦናዋ አፍልቃ፡ በአንደበቷ ባሰማችባት፡ በዚያች ቅጽበት፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በማሕፀኗ ተፀነሰ።

ስለዚህ፡ ፈጣሪ፡ ፈቃዱ ኾኖ፡ እንደተሰፋ ቃሉ፡ አምላካዊ አካሉንና ባሕርዩን፡ በንጽሕት ድንግል ማሕፀን ውስጥ፡ መለኮታዊቷ እግዚአብሔር እም፡ ከተዋሐደችው፡ ከፍጡሩ ሰብአዊ አካሏና ባሕርይዋ ጋር አዋሕዶ፤ ማለትም፡ ከሥጋዎ፡ ሥጋን፤ ከነፍሷም፡ ነፍሷን፤ ከመንፈሷም፡ መንፈሷን ነሥቶ፡ በፍጹም የሰውነት ትሰብእት፡ የተፀነሰባት፡ ይህች፡ ታኅሣሥ ፩ ቀን፡ "ዕለተ-ትሰብእት" ተብላለች።

"ዕለተ-ትሰብእት" የተባለችው፡ ይህችው፡ ታኅሣሥ ፩ ቀን፡ እግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ መሲሕ፡ በማሕፀኗ ተፀነሰና ተሠግዎ፡ ከእርሷ፡ በሰውነት የሚወለድ፡ የመኾኑን ምሥራች፡ ሊቀ-መላእክት ቅዱስ ገብርኤል፡ ከእግዚአብሔር ተልኮ፡ ለእግዚአብሔር እም፡ ድንግል ማርያም፡ ያሰማባት ዕለት ስለኾነች፡ "ብሥራተ-ገብርኤል" ተብላም፡ በታላቅ ክብርና ሐሄት፡ ትዘከራለች፤ ትከበራለች።

በያመቱ፡ "ብሥራተ ገብርኤል" ተብሎ፡ በታኅሣሥ ፳፪ ቀን፡ በከፍተኛ ድምቀትና ሥርዓት ሲከበር የቆየው፤ አኹንም፡ እየተከበረ ያለው በዓል፡ የእግዚአብሔራችንና የሰላማችን፡ የኢየሱስ መሲሕ፡ የፅንሰቱ፡ የትሰብእቱ ዕለት፡ በዚሁ፡ በታኅሣሥ ወር ውስጥ ለመኾኑ፡ ማረጋገጫ ኾኖ፡ በቂ ማስረጃነቱና ምስክርነቱ፡ በዐዋጅ ሲናገር ይኖራል።

በግእዝ፡ "ብሥራት"፤ በኢትዮጵያኛ፡ "ምሥራች" ማለት ነው። (ሉቃ. ፩፤ ፲፱፤ ፳፮፤ ፴፩-፴፰። (ኢ.ሳ. ፯፤ ፲፬። ማቴ. ፩፤ ፳፪-፳፫።)

ፅንሰታ ለማርያም።

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ አዛውንት ወላጆች፡ ኢያቄምና ሓና፡ መኻኖች በመኾናቸው፡ ፈጣሪያቸው እግዚአብሔር፡ ልጅ እንዲሰጣቸው፡ በሃይማኖት ተስፋ ጸንተው፤ በጾም፣ በጸሎትና በምጽዋት ምግባራትም ተወስነው ከኖሩ በኋላ፡ የለመኑትን፡ የማይነሣው፣ የነገሩትንም፡ የማይረሳው፡ ይኸው አምላካቸው፡ በሃይማኖታዊ ምግባራቸው፡ ለፍጹምነት የበቃውን፡ ልመናቸውን ተቀብሎ፡ የሓናን ማሕፀን፡ ለአምላክ እናትነት የተመረጠችውን፡ ድንግል ማርያምን፡ ይፀንስ ዘንድ፡ በቅድስናው ከፈተ!

እግዚአብሔራችንና ሰላማችን ኢየሱስ መሲሕ፡ ከመፀነሱ፡ ከ፲፮ (ዐሥራ-ስድስት) ዓመታት በፊት፡ እርሱን፡ ቀድሞ፡ በመለኮቱ የወለደችው፡ እግዝእተብሔር እም፡ አኹን ደግሞ፡ በሰውነት የምትወልድባት ድንግል ማርያም፡ በታኅሣሥ ፯ ቀን ተፀነሰች። ያችም ዕለት፡ "ፅንሰታ ለማርያም" ተባለች።

ዕፁብ ድንቅ መለኮታዊ ሥራ ስለኾነው፡ ስለቅድስት ድንግል ማርያም ፅንሰት፡ በትውፊት ያገኘነው ዝክረ ነገር፡ እንዲህ ይላል፡-

"የድንግል ማርያም፡ የምዝላቶቿ ምዝላቶች ከኾኑት፡ ከኢትዮጵያ ልጆች የተገኙት፡ ቅድመ-ቅድም አያቶቿ፡ 'በጥሪቃ' እና 'ቴክታ' ይባላሉ። 'ይህ ቀራቸው!' የማይባሉ፡ ባለጸጎች ነበሩ።

"ሀብታቸውም፡ በወርቅና በብር ሚዛን፣ በቀንድና በጋማ ከብት መጠን ብቻ የሚወሰን ሳይኾን፡ በወንድና በሴት አገልጋዮችና ሠራተኞች ብዛትም ጭምር የሚለካ ነበር፤ አንዱን ዓይነት፡ በምሳሌነት ለመጥቀስ፡ ከብዛቱ የተነሣ፡ ወርቁን፡ እንደአምባር እና እንደቀለበት እያሠሩ፡ ከበሬው እና ከላሙ ቀንድ ላይ ያጠልቁት ስለነበር፡ የወርቁም፣ የከብቱም ብዛት፡ ይህን ያህል፡ 'አቅርንተ-ወርቅ' (የወርቅ ቀንዶች)፣ ይህን ያህል፡ 'አቅርንተ-ብሩር' (የብር ቀንዶች) ተብሎ ይቆጠር ነበር እንጂ፡ የቀረው አይቆጠርም ነበር።

"ከዕለታት አንድ ቀን፡ በጥሪቃ፡ ገንዘባቸው ከሚገኝበት ግብጃ ቤቱ ገብቶ፡ የገንዘቡን ብዛት ከተመለካከተ በኋላ፡ ሚስቱን፡ እንዲህ አላት፡- 'ቴክታ! እኔ መኻን! አንቺ መኻን! ይህ ኹሉ ገንዘብ፡ ለማን ይኾናል?'

"እርሷም፡ 'እግዚአብሔር እንጂ፡ ከእኔ ባይሰጥህ፡ ወይ፡ ከሌላ ሴት ፍሬን ይሰጥህ ይኾናልና፡ ለምን፡ ሚስት አግብተህ፡ አትወልድም? አለችው።

"እርሱም፡ 'ይህንስ፡ እንዳላደርገው፡ የአባቶቻችን ኢትዮጵያውያን እና የእናቶቻችን ኢትዮጵያውያት አምላክ ያውቃል! አንቺስ፡ ይህን ስሑት ነገር፡ እንዴት አሰብሽው? አኹንም፡ እኅቴ! ይህንኑ ጥፉ አሳብሽን፡ በዚችው ቅጽበት፡ በንስሐ አስወግጄው!' አላት።

"[ባሏ በጥሪቃ፡ ይህን ያላት፡ ያለምክንያት አልነበረም፤ እኒህ ባልና ሚስት፡ ሹለቱም፡ በኢትዮጵያ ልጅነታቸው የሚኖሩበት የህልውና ሥርዓት፡ ከአንድ በላይ፡ ሚስቶችን ማግባት እንደሚፈቅደውና የእስራኤልን ሕዝብ እንደሚጨምረው፡ እንደሌሎቹ የአረማውያንና የአሕዛብ ልማድ ሳይኾን፡ እግዚአብሔር፡ በአዳም እና በሔዋን የትዳር ኑሮ የመሠረተው፡ አንድ ወንድ፡ በአንዲት ሴት፤ አንዲት ሴት፡ በአንድ ወንድ ብቻ ተወስነውና በዚህ ጸንተው እንዲኖሩ የሚያሳስበው የጋብቻ ቃል ኪዳን የሚጠበቅበት በመኾኑ ነው።]

"በዚህ ጊዜ፡ ሹለቱም ስላዘኑበት፡ ስለዚህ ችግራቸው፡ ለሚያመልኩት ፈጣሪያቸው ለማመልከት ተስማምተው፡ በእየፊናቸው፡ ሱባኤ ገቡ። ወዲያው፡ ከሌሊቱ በአንዱ፡ ሹለቱም፡ አንድ ራእይ አይተዋል፤ ራእያቸውም፡ ይህ ነው፡- 'ነጭ እንበሳ፡ ከበረታቸው ስትወጣ፤ እንበሳዬቱ፡ እንበሳን እየወለደች፡ እስከሰድስት ስትደርስ፤ ሰድስተኛዬቱ፡ ጨረቃን፤ ጨረቃ፡ ፀሐይን ስትወልድ አይተው፡ ወደመፈክረ-ሕልም (ሕልም-ፈች) ሽደው ነገሩት። እርሱም፡ 'ደግ ልጅን ትወልዳላችሁ! ከዚያም፡ እስከ ሰድስት ትውልድ፡ እንደእርሷ፡ ደጋግ የኾኑ፡ የልጅ-ልጆችን ታገኛላችሁ! ሰድስተኛዬቱ፡ «ጨረቃ»፡ ከፍጡራን በላይ የምትኾን ልጅን ትወልዳላችሁ! የሰባተኛዋ፡ የ«ፀሐይ» ነገር፡ ግን፡ አልተገለጸልኝም፤ እንደነቢይ/ነቢይት፤ እንደንጉሥ/ንግሥት ያለ ይኾናል!' አላቸው።

"እነርሱም፡ 'ጊዜ ይተርጉመው!' ብለውት፡ ወደቤታቸው ተመለሱ። ከዚህ በኋላ፡ እግዚአብሔር፡ የባልና ሚስቱን፡ የነዘን ጸሎት ሰማ፤ እነሆ፡ ቴክታ ፀነሰች! ሴት ልጅንም ወለደች! 'ምኞቴ፡ ተፈጸመልኝ! ስእለቴም፡ ደረሰልኝ!' ስትል፡ ለዚች የስእለት ልጅ፡ 'ሄኤሜን' የሚል ስምን አወጣችላት። ሄኤሜንም፡ ሴት ልጅን ወለደች፤ ይህች ልጅም፡ የልጅ ልጅን አይታ፡ ያች የወለደቻት ልጅ፡ 'ሄርሜላ' ተብላ፡ እርሷ ደግሞ፡ የድንግል ማርያምን እናት፡ 'ሐናን' ወለደች።

"ኢትዮጵያዊቷ ሐና፡ አካለ-መጠን ስታደርስ፡ ከቤተ-ይሁዳ ለተወለደው፡ 'ኢያቄም' ለሚባል፡ ኢትዮጵያዊ ደግ ሰው አጋቧት። ምክነት፡ የምዝላቶቿ ምዝላቶች ከኾኑት፡ ቅድመ-አያቶቿ ወርዶ፡ እርሷ ላይ ሲደርስ፡ እንደነርሱ፡ መኻን ኾነች። ከዚያውም ጋር፡ በሀብቱ ቦታ፡ ደሀነቱ ተተክቷል። ይህንም እውነታ፡ ከዚህ የሚከተለው ዝክረ-ነገር ያረጋግጣል።

"የደሀነታቸው መጠን፡ ወደምን ዓይነቱ ዝቅተኛ ደረጃ እንደወረደ የሚያሳየው ኹኔታ፡ ሓና፡ ወደውጭ ለብሳ የምትኼደው ልብስ እስከማጣት መድረሷ ነበር፤ በእውነተኛው የመንፈስ ቅዱስ አምልኮዋ፡ ለመሳለምና የተለመደ ጸሎቷን ለማድረስ እንኳ፡ ወደእግዚአብሔር ቤተ-መቅደስ ለመኼድ ካልቻለችበት ችግር ላይ ወድቃ ነበር።

"በእንደዚህ ያለ ኹኔታ ላይ ሣለች፡ ከዕለታት አንድ ቀን፡ የምትወድደው በዓሏ የኾነውን ዕለት ለማክበር ይኹን፤ ወይም፡ በልቡናዋ ያለውን ምኞቷን ይፈጽምላት ዘንድ፡ ስለላቷ፡ ለአምላኳ ልታቀርብ፤ ወይም፡ በሌላ፡ ባልታወቀ፡ የሚገፋፋ ምክንያት፡ በግድ፡ ወደእግዚአብሔር ቤተ-መቅደስ ለመኼድ ፈልጋ ተነሣች። ነገር ግን፡ ለዚያ ልዩ ዕለት የሚኾን፡ ማለፊያ ልብስ ስላልነበራት፤ ይህም ማጣቷ፡ ከዚያ፡ ካሰበችው ዓላማዋ፡ ሊያስቀራት የሚችል ምክንያት ኾኖ ስላገኘችው፡ እጅግ አዘነች።

"ይህን ችግርን ለማስወገድ ስለምትችልበት መንገድ፡ ኅዘንን በተሞላ ልቦናዋ ተክዛ፡ ስታወጣና ስታወርድ ሣለች፡ በግልሙትና የምትኖር፡ አንዲት ጎረቤቷ አይታት ኖሮ፡ 'ሓና! ዛሬ፡ ምን ኾነሻል? በከባድ ኅዘን ትክዘሽ አይሻለሁ፤ ምነው?' አለቻት።

"ሓና፡ ለዚህ፡ ለጎረቤቷ ጥያቄ፡ መልስ ለመስጠት፡ የመጣላት መፍትሔ፡ አንድ ብቻ ኾኖ አገኘችው፤ እርሱም፡ ይህንኑ ችግርን፡ ለዚችው ጎረቤቷ ማዋየት ነበር። እርሷም፡ በዚህ አሳቧ ቆርጣ፡ እንዲህ ስትል፡ ችግርን፡ ለዚያችው ጎረቤቷ አዋየቻት፡- 'ዛሬ፡ ወደቤተ-እግዚአብሔር ኼጄ፡ እሳለማለሁ! ብዬ አስቤ ነበር፤ ነገር ግን፡ ለብሼው የምኼደው ልብስ ስለሌለኝ፡ ልኼድ የምችል አልመሰለኝም፤ ለዚህ ነው።'

"ያች ጎረቤቷም፡ 'ልብስማ! የእኔ፡ ከአንድ፡ ኹለት፡ ሦስት፡ አለልሽ አይደለምን? ለምን፡ ከእነዚያ፡ አንዱን መርጠሽ፡ ያን ለብሰሽ አትኼጅም?' አለቻት።

"ሓናም፡ በቅን ኅሊና፡ በየዋኅ ልቦናና በትሑት ሰብእና፡ 'አይ! ያማ! አይኾንም፤ የአንቺ ልብስ እኮ የተገዛው፡ በዐስበ ደነሰ (በኃጢአት፤ በግልሙትና ዋጋ) በተሰበሰበ ገንዘብ ነው፤ እግዚአብሔር ደግሞ፡ ንጹሐ ባሕርይ ነውና፡ ንጹሕ ነገርን ይወድዳል፤ ይህን፡ የአንችን ልብስ ለብሼ ብለምነው፡ እንዴት ይሰማኛል! ብዬ ነዋ! አለቻት።

"ሴቲቱም፡ 'ሐና! እኔ፡ ሰምን ምክንያት፡ አምላክ፡ ሐናን፡ ልጅ ነሣት? እያልሁ፡ ሳዝንልሽ እኖር ነበር፤ ለካ! እንዲህ፡ እንደደንጋይ አድርቆ ታስቀረሽ፡ ይህ ከፋትሽ ኖርዋልና!' አለቻት።

"ሐናም፡ በዚህ እጅግ አዘነች።

"ይህን ኅዘኗን የሚያባብስ፡ ሌላ ድርጊት ደግሞ አጋጠማት፤ ይህም፡ ካላሰበችው አግጣጫ የተሠነዘረ ነበር። ሐና፡ ያላትን፡ ያንኑ ልብሷን አጽድታ፡ከባሏ፡ ከኢያቄም ጋር፡ ኹለቱም ኹሉ፡ 'ለእግዚአብሔር፡ መሥዋዕት እናቀርባለን!' ብለው፡ ወደቤተ-መቅደስ ኹዱ።

"ሊቀ-ካህናቱ፡ 'ሮቤል' ይባላል፤ እርሱም፡ 'እናንተማ! «ብዙ! ተባዙ!» ብሎ፡ እግዚአብሔር፡ ለአዳም እና ለሔዋን የሰጣቸውን፡ የበረከት ቃል ያስቀረባችሁ፡ ርጉማን አይደላችሁምን? ቢጠላችሁ ነው እንጂ፡ ቢወድዳችሁማ! ልጅን ይሰጣችሁ አልነበረምን? ስለዚህ፡ መሥዋዕታችሁን አልቀበልም! ብሏቸዋል።

"ከዚህ በቀር፡ ከኪዳነ አሪቱ አማኞች መካከል፡ ሽማግሌዎች የኹኑ ወላጆች ብቻ የሚመገቡት፡ ተረፈ-መሥዋዕት (ከመሥዋዕቱ የሜርፍ) ነበር፤ ያንንም እንዳይሳተፉ፡ ይኸው ሊቀ ካህናት ከልክሏቸዋል። በዚህ ኹሉ በደል፡ ተደራራቢ ኅዘን ደርሶባቸው፡ በትካዜ ኹነው፡ ወደቤታቸው ተመለሱ።

"ከቤተ-መቅደስ ሲመለሱ፡ በመንገዳቸው ላይ፡ እንዲህ፡ በኅዘን፡ በትካዜ ተውጠው፡ ከዛፍ ጥላ ሥር፡ ዐረፍ ብለው ሣሉ፡ ሐና፡ ርግቦች፡ ከልጆቻቸው ጋር፡ በወላጅነት ፍቅር፡ የሚያደርጉትን ጨዋታ፤ ዛፎቹም፡ አብበውና አፍርተው፡ የሚያሳዩትን፡ የሥነ-ፍጥረት ውበት ተመልክታ፡ 'አቤቱ! ርግቦችን፡ በባሕርያቸው እንዲዋለዱ፡ ዕፅዋትንም፡ በተፈጥሮአቸው እንዲያብቡና እንዲያፈሩ የምታደርግ አምላክ፡ የእኔ፡ ምንነቴ፡ ከደንጊያ የተሠራ ይመስል፡ ልጅ የነሣኸኝ፡ ለምን ይኹን?' ብላ አዘነች።

"ኹለቱም፡ ከቤታቸው ሲገቡ፡ ተነጋገሩና፡ 'ወንድ ልጅ ብንወልድ፡«ወጥቶ ወርዶ፡ አርሶ ቆፍሮ፡ ይርዳን!» አንልም፤ ለቤተ-እግዚአብሔር፡ አንጣፊ፤ ጋራጅ (መጋረጃ የሚጋርድ) ኹኖ ይኖራል። ሴት ብንወልድ፡ «ዕንጨት ሠብራ፡ ውኃ ቀድታ፡ ትርዳን!» አንልም፤ ለቤተ-እግዚአብሔር፡ መሶበ-ወርቅ ሰፍታ፤ መጋረጃ ፈትላ ትኑር!' ብለው፡ ብፅዓት ገቡ።

"ኢያቄምና ሐና፡ ከቀደሙት አያት ቅድመ-አያቶቻቸው ራእይ ይልቅ፡ የረቀቀ፡ ሌላ ራእይ፡ በየበኩላቸው ያያሉ፤ ይህም የኹነው፡ የሐምሌ አመ ሠላሳ (የወሩ ማብቂያ) ዕለት ነበር።

"በዚች ዕለት ሌሊት፡ እርሷ፡ ለእርሱ፡ 'ፀምር (ከበግ ፀጉር የተሠራ፡ ማለፊያ ልብስ፡ ማለትም፡ በርኖስ) ሲያለብሱህ፤ መቋሚያህ አፍርታ፤ ፍጥረት ኹሉ ሲመገባት አየሁ!' ብላ፤

"እርሱ ደግሞ፡ ለእርሷ፡ 'ነጭ ርግብ፡ ሰባቱን ሰማያት ሠንጥቃ መጥታ፡ በራስሽ ላይ ስታርፍ፤ በቀኝ ጆሮሽ ገብታ፡ በማሕፀንሽ ስታድር አየሁ!' ብሎ፡ ኹለቱም፡ ያዩትን ራእይ ተጨዋውተዋል። ወደሕልም ፈቺም ኼደው፡ እንዲተረጉምላቸው ቢነግሩት፡ 'ደግ ልጅ ትወልዳላችሁ!' ከማለት በቀር፡ አስተካክሎና አሟልቶ ሊፈታላቸው አልተቻለውም። እነርሱም፡ 'አንተስ አልፈታሽውም፤ ጊዜ ይፍታው!' ብለው፡ ወደቤታቸው ተመለሱ።

"እነርሱም፡ የራእያቸውን ፍጻሜ፡ በሃይማኖት ተስፋና በትዕግሥት ምግባር፡ እየተጠባበቁ ሣሉ፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ ሊቀ-መላእክት ቅዱስ ገብርኤል መጥቶ፡ 'ደግ ልጅን ታገኛላችሁ! እርሷንም፡ በሊባኖስ ተራራ ትወልዳላችሁ!' ብሏቸው፤ ድንግል ማርያም፡ በፈቃደ አምላክ፤ በብሥራተ-መልአክ፡ ታኅሣሥ ፯ ቀን፡ የኢትዮጵያ መዲናና የታቦተ ጽዮን ማደሪያ በኾነችው፡ በአኩረም ተፀነሰች።

"ድንግል ማርያም በተፀነሰች ጊዜ፡ ብዙ ተአምራት ተደርጓል። ከእነዚህም መካከል፡ አንድ ኹለቱን፡ እዚህ ላይ እንጠቅሳቸዋለን፡-

"ለሐና፡ 'በርሴባ' የምትባል አክሰት ነበረቻት፤ አንድ ዓይና ነች፤ 'ሐና! እግዚአብሔር፡ በረድኤት ገብኻሽ መሰለኝ! ጡትሽ ጠቀሯል፤ ከንፈርሽም አርሯል፤' ብላ፡ ማሕፀኗን ዳስሳ፡ የጠፋ ዓይኗን ብታሸው፡ ስለበራላት፡ 'በፅዓን ለኪ ሐና! እስመ እምፍጥረተ-ዓለም፡ አልቦ ዘከማኪ፡ ዘይፌውስ በከርሡ፡ አዕይንተ-ዕውራን። ሐና ሆይ! የብፅዓን ክብር ይገባሻል፤ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ፡ እንደአንቺ፡ በማሕፀኗ፡ የዕውሮችን ዓይኖች ያዳኑሽ ሴት የለችምና!' ብላ አሞገሰቻት።

"ይህን ድርጊት አብነት አድርገው፡ ሕሙማን ኹሉ፡ የሐናን ማሕፀን እየዳሰሱ፡ የሚፈወሱ ኾነዋል። ይልቁንም፡ 'ሳምንስ' የሚባል፡ ያጎቷ ልጅ ነበር፤ ሞተ። ሐና፡ በጣም ትወድደው ነበርና፡ ያልጋውን ሸንኩር ይዛ፡ እየዘረች ስታለቅስ፡ ጥላዋ፡ በአስከሬኑ ላይ ቢያርፍበት፡ ተነሥቶ፡ 'ሰላም ለኪ! ኦ እማ ለፀሐየ ጽድቅ! ዘትወልድ፡ ለዘገብረ ሰማየ ወምድረ! የሰማይና የምድር ፈጣሪን የምትወልድ፡ የእውነት ፀሐይ እናት ሆይ! ሰላም፡ ለአንቺ ይኹን!' ብሎ፡ ከዚያ የሕልም ፈች የቀረውን ተርጉሞላታል።

በኢታ ለማርያም።

ሕፃን ማርያም፡ በጻድቃኑ ወላጆቿ ስለሌላት፡ እግዚአብሔርን ልታገለግል የተሰጠች፡ የብፅዓት ልጅ ስለሆነች፡ እኒሁ ወላጆቿ፡ እንደሊቀ-መላእክቱ ቅዱስ ገብርኤል ቃል፡ ከአኩረም ተነሥተው፡ ኢትዮጵያዊው የዘር ግንዳቸው መልክ-ጸዴቅ የቆረቆራት ኢየሩሳሌም ወደምትገኝባት፡ ወደምድረ-ከነዓን ተገዘው፡ እንደአሪቱ ሥርዓት፡ የእናቷን ማሕፀን፡ በብኩርናዋ በመክፈት፡ "እምሊባኖስ ትወጽእ መርዓት! መሽሪት፡ ከሊባኖስ ትወጣለች!" የሚለው ትንቢት ይፈጸም ዘንድ፡ በዚያ፡ በሊባኖስ ተራራ በሚገኝ ዋሻ ውስጥ፡ በመስከረም ፩ ቀን ተወለደች።

በተወለደች፡ በ፹ ቀን፡ በኅዳር ፳፩ ቀን፡ በወላጆቿ ዕቅድ፡ በእግዚአብሔር ፊት ለመቅረብ፡ በቤተ-መቅደስ ከተገኘችበት ሥርዓት ቀጥሎ፡ አኹን ደግሞ፡ በሦስት ዓመቷ፡ ለኹለተኛ ጊዜ፡ እንደገና፡ ወደቤተ-መቅደስ ገብታ፡ በዚያ፡ የ፲፪ (ዐሥራ-ኹለት) ዓመታት ኑሮዋን የጀመረችበት ዕለት፡ ታኅሣሥ ፫ ቀን ኾኖ፡ «በኢታ ለማርያም!» ተብሎ የሚከበር ኾኗል።

በዚህ በዓል ዕለት፡ ሊታሰብና ሊነገር የሚገባው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የዜና መዋዕሏ የመጀመሪያ ክፍል፡ እንዲህ ነው፡-

"ከአኩረም የኼዱት፡ ኢያቄምና ሓና፡ ከጥንት ጀምሮ፤ በየጊዜያቱም፡ ከብሔረ ሙላዳቸው [ከትውልድ ምድራቸው]፡ ከኢትዮጵያ፡ ወደኹለተኛዋ አገራቸው፡ ወደኢየሩሳሌም እየተጓዙ፡ በዚያች ምድር በሚኖሩ፡ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት ዘመዶቻቸው መካከል ተቀምጠው ሣሉ፡ ሕፃን ማርያም፡ በተወለደች በሦስት ዓመቷ፡ እናቷ ሓና፡ ባሏን ኢያቄምን፡ 'ይህች ብላቴና፡ ሆዱ፡ ዘመድ ሳይወድድ፤ አፏም፡ እህል ሳይለምድ፡ ለእግዚአብሔር በገባነው ቃል መሠረት፡ ወስደን፡ ለቤተ-መቅደስ አንሰጣትምን? «የሰጠ ቢነሣ! የለበት ወቀሳ!» እንዲሉ፡ አንዳች ነገር ብትኾንበን፡ ከልጃችንም፡ ከፈጣሪያችንም ሳንኾን እንዳንቀር!' አለችው።

"እርሱም፡ 'የእናትነት ፍቅርሽ፡ ይለቅልሽ!' ብዬ ነው እንጂ፡ እኔማ፡ ፈቃዴ አይደለምን?' አላት። ከፍቅሯ ጽናት የተነሣ፡ ሓና፡ ሕፃን ማርያምን፡ ከጭኗ አውርዳት አታውቅም ነበር፤ ምክንያቱም፡ አንድ ቀን፡ ብቻዋን፡ ከቤት ውስጥ ትታት፡ ከደጅ ወጥታ ስትመለስ፡ የእግዚአብሔር መልአክ ሠውሮባት፡ ጥራ፤ ግራ፡ አግኝታት ስለነበረ ነው፤ ከዚያ በኋላ፡ ያው እየመሰላት፡ ተለይታት አታውቅም።

"ወላጆቻ፣ ይህን ተነጋግረው እንዳበቁ፡ ሕፃን ልጆቻቸውን፡ ማርያምን ወስደው፡ ለቤተ-መቅደስ ሰጧት። በዚያን ጊዜ የነበረው ሊቀ-ካህናት፡ "ዘካርያስ" ይባላል፤ እርሱም፡ ስለምግቧ ነገር ሊያስወስን፡ መጥቅፅ (ደወል) አስደውሎና ሕዝቡን ሰብሰቦ፡ በጉዳዩ ላይ እየተወያዩ ሣሉ፡ የእግዚአብሔር መልአክ ፡ ሊቀ-መላእክት ቅዱስ ሩፋኤል፡ የሰማይ ኅብስትና ጽዋ ይዞ፤ ከሰማይ ወርዶ፤ ረብቦ ታየ።

"በዚህ ጊዜ፡ ሊቀ-ካህናቱ ዘካርያስ፡ ለእርሱ የወረደለት ሀብት መስሎት፡ ሊቀበል ቢነሣ፡ ወደላይ ራቀበት፤ የሊቀ-ካህናቱ ተወራጅ፡ 'ስምዖን' ይባላል፤ እርሱም፡ ለመቀበል ቢነሣ፡ ወደላይ ራቀበት።

"ከዚህ በኋላ፡ 'ጥበብ-እግዚአብሔር፡ ምስጢሩ አይመረመርምና፡ ምናልባት፡ ለዚች ብላቴና የመጣ ሀብት እንደኾነ፡ ማን ያውቃል? እስኪ! እንደው!?' ብለው፡ ለብቻዋ አድርገዋት፡ ፈቀቅ ቢሉ፡ 'ድንኩል! ድንኩል!' እያለች፡ እናቷን ስትከተል፡ መልአኩ፡ ፈጥኖ ወርዶ፡ አንድ ክንፉን፡ አንጥፎ፤ አንድ ክንፉን ደግሞ፡ ጋርዶ፡ በሰው ቁመት ያህል፡ ከምድር አስለቅቆ፤ ከፍ አድርጓትና መግቧት ዐረገ።

"በዚህ ጊዜና ከዚህ የተነሣ፡ ካህናቱና ሕዝቡ፡ 'የምግቧ ነገር፡ እንዲህ ከተያዘልንማ፡ ከሰው ጋራ፡ ምን ያጋፋታል?' ብለው፡ ሕፃን ማርያምን፡ ከወላጆቿ ተቀብለው፡ ወደቤተ-መቅደስ አገቧት። በዚያም፡ ለዐሥራ-ኹለት ዓመታት ኖረች።"
[ከቅዱስ ማርያም ትርጓሜ፣ ከተገቢው አርትዖት ጋር።]

የታኅሣሥ ገብርኤል።

በዚሁ፡ በታኅሣሥ ወር፡ በ፲፱ኛው ቀን የሚውለው፡ የ"ታኅሣሥ ገብርኤል" በዓል፡ የሚከበርበት ምክንያት፡ እንዲህ ነው፡-

"እግዚአብሔር፡ ለኢትዮጵያዊነት ባበቃው፡ በሙሴ መሪነት፡ የእስራኤል ሕዝብ፡ በግብፅ አገር፡ ይማቅቁበት ከነበረው የባርነት አገዛዝ፡ ነጻ አውጥቶ፡ ቤተ-መቅደሳቸውንና ከተማቸውን፡ ኢትዮጵያዊው መልክ ጸዴቅ፡ ቁርቀኖ በሠራት፡ በኢየሩሳሌም አድርገው፡ በምድረ-ከነዓን እንዲኖሩ አበቃቸው።እነርሱ ግን፡ በአካባቢያቸው ያሉትን አሕዛብ እየተከተሉ፡ አምልኮ ባዕድን በመፈጸም፡ አምላካቸውን እግዚአብሔርን አሳዘኑት። በነቢያቱ ቢመክራቸውና ቢገሥፃቸውም፡ በዚያ ኃጢአታቸው፡ እየጨመሩበት ከመኼድ በቀር፡ ከጥፋታቸው ተጸጽተው ሊመለሱ፡ ጨርሶ የማይቻል ኾነ።

"በዚህ መልክ፡ በፈጣሪያቸውና ከእርሱ ጋር በተጋቡት ቃል ኪዳናቸው ላይ፡ በሥውርና በገሃድ ያካኪዱት የነበረው ክህደት፡ ዓመፅና የአምልኮ አመንዝራነት፡ በመጨረሻ፡ ጽዋው ስለሞላ፡ እግዚአብሔር፡ ለዚህ ድርጊታቸው፡ ምስክር የኾነችውን፡ ታቦተ-ጽዮንን፡ ከእስራኤላዊው ንጉሥ፡ ከሰሎሞንና ከኢትዮጵያዊቷ ንግሥት፡ ከማክዳ በተወለደው፡ በዳግማዊ ምኒልክ አማካይነት፡ በቅድሚያ፡ ወደኢትዮጵያ እንድትኼድ አደረገ።

"ከዚያ በኋላም፡ ያወረሳቸውን አገርና ከተማ ወርሮ ይበዘብዝ ዘንድ፡ አረማዊውን ንጉሥ፡ ናቡከደነፆርን፡ ታላቅ የሠይፍ ኃይልን አስታጥቆ፡ ወደኢየሩሳሌም ላከ፤ ወራሪውም ንጉስ፡ ከነሠራዊቱ፡ በዚያ፡ የቅጣት ተልእኮውን እንዲፈጽም፤ ኃጢአተኛውንም የእስራኤል ትውልድ ፈጅቶ፡ የተረፉትን ደግሞ፡ በምርኮ፡ ወደምድሩ፡ ወደባቢሎን እንዲወስዳቸው፡ ለስደትም እንዲዳርጋቸው፡ አሠለጠነው።

"ለዚያ ስደት ከተዳረጉት አይሁድ መካከል፡ በሃይማኖታቸው የጸኑና በምግባራቸው የተጠናከሩ፡ አካኪዳቸው፡ ከነቢዩ ዳንኤል ጋር የኾነ፡ 'አናንያ፣ አዛርያና ሚሳኤል የተባሉ፡ መንፈሳውያን ወጣቶች ነበሩ። እነዚህ፡ 'ሠለስቱ ደቂቅ' የተባሉት፡ ሦስት ጎልማሶች፡ በዕውቀታቸውና በብልህነታቸው ተመርጠው፡ የንጉሡ ሹማምንት ኾነው ያገለግሉ ነበር።

"የኋላ ኋላ ግን፡ የሃይማኖትና የሥልጣን ወደረኞቻቸው፡ ባውጠነጠኑትና ለንጉሡ እስከደረሰው ሤራ፡ የአገሩን አማልክት እንዲያመልኩ፤ ንጉሡ ላቆመው ጣዖት እንዲሰግዱ፤ ያን ንጉሣዊ ትእዛዝ ተቀብለው ባያደርጉ፡ በዐዋጅና በአደባባይ እየነደደ ባለ፡ አስፈሪ የእሳት ነበልባል ውስጥ፡ የሚጣሉ መኾናቸውን የሚገልጽ፡ የፈተና ጥያቄ፡ ከንጉሡ ቀረበላቸው።

"እነርሱም፡ ለገንዘብና ለሹመት ጓጉተው፤ የንጉሡንም ቀጣ ፈርተው፡ አምላካቸውን የማይክዱ፤ ሃይማኖታቸውንም የማይለውጡ መኾናቸውን በመግለጽ፡ እንዲህ ሲሉ፡ በድፍረትና በቆራጥነት መለሱለት፡-

"ሀሎ አምላክነ ውስተ ሰማይ፤ ዘኪያሁ ናመልክ ንሕነ፤ ወይክል አድኅኖተነ እምእዴክ፤ ወእምእቶነ እሳት ዘይነድድ፤ ወያነግፈነ እምእዴክ፤ ንጉሥ! ከመ ታእምር፡ አ ንጉሥ! አምላክከሂ ኢናመልክ! ወለምስልሂ ዘወርቅ ዘአቀምከ፡ ኢንሰግድ! ንጉሥ ሆይ! ቀጥጡን እናሳውቅህ! ጣዖትህን አናመልክም። ላቆምኸውም የወርቅ ምስል አንሰግድም። እኛ፡ እርሱን የምናመልከው፤ የምንሰግድለት አምላክ፡ በሰማይ አለ። እርሱ፡ ከሚነድ እሳትና ከእጅህ፡ ሊያድነን ይቻለዋል፤ ንጉሥ! ከእጅህም ያስጥለናል።"

"በዚህ ጊዜ፡ የንጉሡ ቍጣ ስለነደደ፤ ፍርዱ እንዲፈጸምባቸው አዝዞ፡ ሦስቱም ገድለኞች፡ በሚነድደው እሳት ውስጥ ተጣሉ። ወደእሳቱ ሊጥሏቸው የወሰዱቸው ኃያላንም፡ በእሳቱ ነበልባል፡ ብርቱ ወላፊን እየተቃጠሉ ሞቱ።

"ወደእሳቱ ውስጥ፡ ታስረው የተጣሉት፡ እኒህ መንፈሳውያን አርበኞች ግን፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ እሳቱን አቀዝቅዘላቸው፡ በነበልባሉ መካከል፡ ወዲያ ወዲህ ሲመላለሱ ከመታየት በቀር፡ በአካላታቸው ቀርቶ፡ በየልብሳቸው ላይ እንኳ፡ አንዳችም ጉዳት ሳይደርስባቸው፡ ከተፈረደባቸው፡ የቃጠሎ ሞት ድነው፡ በደኅና ሊወጡ ችለዋል።

"ይህንም እውነታ፡ እንዲህ የሚለው፡ የቅዱሳን መጻሕፍት ቃል ያረጋግጠዋል፡- 'ወአንከረ ናቡከደነፆር ንጉሥ፤ ወተንሥአ ፍጡነ፤ ወይቤሎሙ፡ ለመግብቱ፡- «አኮኑ ሠለስተ እደወ፡ ወደይነ ማእከለ እቶነ እሳት፡ እሱራኒሆሙ?»

"ወይቤልዎ፡- «እወ! ኦ ንጉሥ!» "

"ወይቤ ንጉሥ፡- «አንሰ እሬኢ ዝየ፡ አርባዕተ እደወ፡ ፍቱሓነ፤ ወያንሶሰዉ ማእከለ እቶነ እሳት፤ ወአልቦ ዘለከፎሙ። ወገጹ ለራብዓይ፡ ወልደ-እግዚአብሔር ይመስል።»

"...ወሰገደ ንጉሥ ለእግዚአብሔር፡ በቅድሜሆሙ፤ ወአውሥአ ናቡከደነፆር፤ ወይቤ፡- «ይትባረክ እግዚአብሔር፡ አምላክ ሲድራቅ፤ ወሚሳቅ፤ ወአብደናን! ዘፈነወ መልአኮ! ወአድኃነ ነፍሳተ-አግብርቲሁ! እለ ተወከሉ ቦቱ! ወሜጡ ቃለ ንጉሥ! ወወሀቡ ነፍሳቲሆሙ፡ ከመ ኢያምልኩ፤ ወኢይሰግዱ፡ ለካልእ አምላክ፡ ዘእንበለ ለእግዚአብሔር አምላኮሙ።

"«ወአነሂ አዘዝኩ፡ ለኩሉ አሕዛብ፤ ወነገድ፤ ወበሐውርት፤ እመቦ ዘነበበ፤ ወጸረፈ፡ ላዕለ አምላክ ሲድራቅ፤ ወሚሳቅ፤ ወአብደናን፡ ትትኩነን ነፍሱ! ወይትበረበር ቤቱ! እስመ አልቦ አምላክ ካልእ፡ ዘያድኅን ከመዝ።»

"ወሶቤሃ፡ ሤሞሙ፡ ንጉሥ፤ ለሲድራቅ፤ ወሚሳቅ፤ ወአብደናን፡ ላዕለ ግብረ በሐውርተ-ባቢሎን፤ ወአዕቦዮሙ፤ ወአኩነኖሙ፤ ለኩሉ አይሁድ፡ እለ ውስተ መንግሥቱ ሀለዉ።

"ወይቤ፡ ናቡከደነፆር ንጉሥ፡ ለኩሉ አሕዛብ፤ ወነገድ፤ ወበሐውርት፤ ወለኩሉ ምድር፡- «ሰላም፤ ወዳኅና፡ ይብዛኅ ለክሙ! ተአምረ፤ ወመንክረ፡ ዘገብረ ሊተ፡ እግዚአብሔር ልዑል! አደመኒ በቅድሜየ፡ እንግርክሙ! እስመ ዓቢይ፤ ወጽኑዕ ውእቱ መንግሥቱ፤ መንግሥት ዘለዓለም። ወምኩናኑኒ፡ ለትውልደ-ትውልድ።»

"ንጉሡ ናቡከደነፆር፡ ይህን አደነቀ፤ ፈጥኖም ተነሣ፤ መኳንንቱንም፡- «ሦስት ሰዎችን አሰረን፡ ወደእሳቱ ምድጃ መካከል፡ ጥለን አልነበረምን?» አላቸው።

"እነርሱም፡- «ንጉሥ ሆይ! አዎን!» አሉት።

"ንጉሡም፡- «እኔ፡ አራት ሰዎች፡ ተፈትተው፤ በእሳቱ መካከል ሲመላለሱ አያለሁ! እሳቱም፡ አልነካቸውም። የአራተኛው መልክ፡ የእግዚአብሔርን ልጅ ይመስላል!» አለ።

"...ንጉሡ ናቡከደነፆርም፡ በፊታቸው፡ ለእግዚአብሔር ሰገደ፤ እንዲህ እያለም፡ መለሰ፡- «ከፈጣሪያቸው፡ ከእግዚአብሔር በቀር፡ ጣዖት አናመልክም! ለሌላ አምላክም አንሰግድም!» ብለው፡ ለንጉሡ፡ በድፍረት በመመለስ፡ ነፍሳቸውን ለእሳት አሳልፈው እስከመስጠት ወደቆረጡት፤ ወደታመኑበት አገልጋዮቹ፡ መልአኩን ሰድዶ፡ ሰውነታቸውን ያዳነ፡ የሲድራቅ፣ የሚሳቅና የአብደናጎ አምላክ፡ እግዚአብሔር፡ ይክበር! ይመስገን!

"«እኔም፡ እንዲህ፡ እንደእርሱ የሚያድን፡ ሌላ ፈጣሪ የሌለ መኾኑን ስላረጋገጥሁ፡ እንግዲህ፡ በሲድራቅ፣ በሚሳቅና በአብደናጎ አምላክ ላይ፡ አንዳች ክፉ ቃልን የተናገረ፣ የተሳደበም ሰው ቢገኝ፡ ሰውነቱ እንድትቀጣ፣ ቤት-ንብረቱም እንዲወረስ፡ በግዛቱ ለሚኖሩ ሕዝቦችና ነገዶች፡ አገሮችም ኹሉ፡ ይኸው ትእዛዜን አስተላልፌአለሁ።»

"ንጉሡ፡ ይህን ዐውጆ፡ ወዲያው፡ ሲድራቅን፣ ሚሳቅንና አብደናጎን፡ በባቢሎን አገሮች ሥራ ላይ ሾማቸው! በግዛቱ ውስጥ የሚኖሩትንም አይሁድ ኹሉ፡ ከፍ ከፍ አደረጋቸው፤ አሠለጠናቸውም።

"ደግሞም፡ ንጉሡ ናቡከደነፆር፡ በግዛቱ ለሚኖሩ ሕዝቦችና ነገዶች፡ አገሮችና ለምድር ወገኖች ኹሉ፡ እንዲህ ሲል ዐወጀ፡- «ሕይወትና ሰላም ይብዛላችሁ! ገናና እግዚአብሔር፡ ያደረገልኝን ድንቅ ነገርና ተአምራት፡ እነግራችሁ ዘንድ፡ በፊቱ ደስ አሰኘኝ፤ እርሱ፡ ታላቅ፣ ጽኑም ነውና፤ መንግሥቱ፡ የዘለዓለም መንግሥት ናትና፤ የቸርነትና የፍትሕ አስተዳደሩም፡ ከትውልድ ወደትውልድ ሲወርድ ሲዋረድ የሚኖር ነው።»

"ንጉሡ፡ በእሳቱ ነበልባል ውስጥ ካያቸው ሰዎች መካከል፡ «ወገዱ ለራብዓይ፡ ወልደ-እግዚአብሔር ይመስል። የአራተኛው መልክ፡ የእግዚአብሔርን ልጅ ይመስላል!» ያለው፡ ሊቀ-መላእክት ቅዱስ ገብርኤል መኾኑ፡ ከትውፊታችን ታውቋል። (ዳን. ፫፣ ፲፮-፲፰፤ ፺፩-፳፫።)

በሃይማኖት ሳይወላውሉ፡ በምግባር ተጠናክረው፡ እስከመጨረሻው፤ ይህም ማለት፡ የሞት ጽዋን ለመቀበል፡ ተዘጋጅቶና ቆርጦ እስከመቅረብ ድረስ፡ በጀመሩት ገድል፡ ጸንቶ መገኘት፡ የሚያስከትለው ውጤትና የሚያስገኘው ፍሬ፡ በነፍስና በመንፈስ ብቻ ሳይኾን፡ የሥጋ ሞትን ጭምር በማስቀረት፡ የምሕረት ሕይወትን፤ በክፋት ኃይላትም ላይ፡ ድልን የሚያቀዳጅ፡ የመላእክትን ተራዳኢነት የሚያተርፍ መኾኑን፡ በዚህ፡ በታኅሣሥ ፲፱ ቀን የምናከብረው፡ "የታኅሣሥ ገብርኤል በዓል" ያስታውሰናል፤ ያስተምረናልም።

ዘመነ ስብከት።

"ዘመነ-ስብከት"፡ በታኅሣሥ ፩ እና ፬ ቀኖች መካከል ባሉት፤ እያንዳንዳቸውም፡ በቅደም ተከተል፡ "ስብከት"፣ "ብርሃን"፣ "ኖላዌ" እና "ጌና" ተብለው በሚጠሩት፡ የእሑድ ሰንበታት የተጠቃለሉት፡ አራት ሳምንቶች ናቸው።

በእነዚህ ሰንበታትና ሳምንታት፡-

- የእግዚአብሔር፡ በሰውነት ወደዚህ ዓለም መጥቶ የመገለጡ፡ የምስጢረ-ሥጋዌው ነገር፤

- አመጣጡና መገለጡም፡ በቅድሚያ፡ እግዚአብሔር እም በተዋሐደቻት፡ በድንግል ማርያም፡ የፍቅር ምሥዋዕ-መድኃኒትነት፡ ያን፡ ራሱንና ፍጥረተ-ዓለሙን ያማሰነውን ሰውን፡ ለማዳንና በማዳን ስለመኾኑ፤

- ቀጥሎ፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ግብር፡ እግዚአብሔር እም በተዋሐደቻት፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን፡ ከእግዚአብሔር አብ ተፀንሶ፡ በፍጹም ሰውነት፡ ከእርሷ በመወለድ፡ ለዝንተ-ዓለም፡ ሲዋጋው የኖረውን፡ የፀረ-እግዚአብሔሩን የዲያብሎስንና የሠራዊቱን፡ የክፋትና የሐሰት፣ የጥፋትና የሞት ጠንቆችና ጦርነቶች፡ በመለኮታዊዋ የእውነትና የፍቅር ሕመምተ-መስቀል፡ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ፡ በድል አድራጊ ቤዛነት አስወግዶ፡ ዘለዓለማዊቷን የትንሣኤና የሰንበት ሰላምን መልሶ ለማጽናትና በማጽናት ስለመኾኑ፤

- በአጠቃላይ፡ ኪዳናውያንና ኪዳናውያት፡ የኢትዮጵያ ልጆች፡ "ብኪ ድኅነ ዓለም! ወበወልድኪ ኮነ ሰላም! ፍጥረተ-ዓለሙ ኹሉ፡ በአንቺ ዳነ! በልጅሽም፡ ሰላም ኾነ!" እያሉ፡ በምስጋና ጸሎታቸው የሚያሰሙት መዝሙራቸው፡ የዚህ እውነታ ማረጋገጫ ስለመኾኑ፤

- እግዚአብሔር ወልድ: "ኢየሱስ መሲሕ" በተባለበት ስሙም፡ በምድር ላይ እየተመላለሰ፡ ከከፋትና ከሐሰት በቀር፡ በሥጋም፡ በነፍስም፡ በመንፈስም፡ እውነተኛውን ሰውኛ አኗኗር በመኖር፡ ለሰው ልጆች ሹሉ፡ ፍጹም አርአያና አብነት የኾነ ትምህርትን ስለማበርከቱ፤

- የኢየሱስ መሲሕ: ጥንተ ስቅለቱና የመስቀል ሞቱ ዕለት የኾነችው፡ የመጋቢት ፳፰ ቀን ዓርብ፤ የዘለዓለም ሰላምን፡ ለፍጥረት-ዓለሙ አረጋግጦና አስተማምኖ ያገናኝበት ስለኾነች፤ እንዲሁም፡ የመጋቢት ፳፱ ቀን ሰንበት፡ የመቃብር ዕረፍቱን፡ ያሳለፈበት ስለኾነች፤ ደግሞም፡ የመጋቢት ፴ ቀን እሑድ፡ ይህችው፡ የጥንተ አኗ [የፀሐይዋ=የሰብአዊቷ] ሰንበት፡ በኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ ወደቀደመው እግዚአብሔራዊና ጥንተ-ተፈጥሮአዊው ሰንበትነቷ ተመልሳ፡ ዘለዓለማዊ ህልውናዋን፡ እንዲህ የቀጠለች መኾኗን ያረጋገጠበት ስለኾነች፡ እነዚህን ሦስት ዕለታት፡ "በዓለ ወልድ" ብለን፡ በየሳምንቱ፤ በየወራቱና በየዓመቱ ልናዘክራቸው የሚገባን ስለመኾኑ፤

በነቢያት የተነገሩትን፡ የእግዚአብሔርን ትንቢታውያት ቃላት በመጥቀስ፡ ሰፊ ስብከትና ምዕዳን (ምክር) ይሰጥባቸዋል፤ የተስፋ ዝማሬ ይሰማባቸዋል፤ ስለሥጋዊ ምስጢርም፡ የቅኔያት ማዕበል ይወርድባቸዋል።

እነዚህን አርእስት በመከተል፡ በእነዚህ ሳምንታት፡-

"ፈኑ እዴከ፡ እምአርያም! እጅህን፡ ከሰማይ ላክ!"

"ፈኑ ብርሃነከ፤ ወጽድቀክ! ብርሃንህንና እውነትህን ላክ!" እያሉ፡ የቀደሙት የእግዚአብሔር ሰዎች፡ ወደፈጣሪያቸው ያቀርቡት የነበረው፡ ያልተቋረጠ፡ የልመና ጸሎታቸው፡ ተሰምቶላቸው፡- "አነ ውእቱ፤ ኖላዊ ኄር! ቸር እረኛ፤ እኔ ነኝ!" የሚላቸውና "የማነ እግዚአብሔር! የእግዚአብሔር ቀኝ እጅ!"፤ "ብርሃን፡ ዘበአማን፡ ዘያበርህ፡ ለኩሉ ዓለም! ለዓለሙ ሹሉ የሚያበራው፡ እውነተኛው ብርሃን!" የተባለው፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ እነሆ፡ "ሰው ኾኖ፡ በድንግል ማሕፀን ተፀነሰ! ተወለደ! እንደሰው፡ በምድር ላይ ተመላለሰ!" በማለት፡ በመንፈስ፡ ወደኋላ ተመልሰን፡ የነቢያትን የተስፋ ጉዞ፡ በመንፈስ ጾምና ጸሎት፤ በዝማሬና በሰባሔ እያካኸልን እንፈጽምባቸዋለን። (መዝ. ፻፶፫፡ ፯-፰፤ ፶፪፡ ፫፤ ፸፩፡ ፱-፲። ዮሐ. ፲፡ ፩-፲፮።)

+ + +